מלמדין את הקטנה שתמאן בו ⁴ואמר רב

יהודה אמר שמואל הלכה כר' אליעזר כי

אמר שמואל הלכה כר' אליעזר בד' בסדר

מהרות אבל בשאר סדרים איכא מובא וה"ג

מסתברא ידתנן ר' אליעזר אומר אף הרודה

ונותן לסל יהסל מצרפן לחלה ואמר רב יהודה

אמר שמואל הלכה כר"א ש"מ ומאי אולמיה

דהאי מהאי משום דקאי רבי אלעזר כותיה

ידתנן רבי אלעזר אומר מלמדין את הקמנה י

שתמאן בו ומי קאי והא יאצרכו מצרכינן להו

ולא דמיין להדדי אלא משום דקאי רבי יהודה

בן בבא כותיה סדתניא רבי יהודה בן בבא

העיד ה' דברים ישממאנים את הקטנות

יושמשיאין את האשה ע"פ עד אחד ייושנסקל

תרנגול בירושלים על שהרג את הנפש יועל

יין בן מ' יום שנתנסך ע"ג המזבח יועל תמיר של שחר שקרב בד' שעות מאי קטנות לאו

חדא דר' אלעזר וחד דר' אליעזר לא מאי

קמנות קמנות דעלמא אי הכי גבי אשה נמי

נתני נשים ונימא נשים דעלמא אלא מדהכא

קתני אשה והכא קתני קמנות ש"מ דוקא קתני ש"מ וכן יא"ר אלעזר הלכה כר"א בד'

ותו ליכא והתנן רבי אליעזר אומר מלמדין

את הקטנה שתמאן בו "וא"ר אלעזר הלכה

כר"א וכי תימא כי א"ר אלעזר הלכה כר"א

בד' בסדר מהרות אבל בשאר סדרי איכא

ומי איכא יוהתגן יהורד והכופר והלמום

והקטף יש להן שביעית ולדמיהן שביעית ∞יש

להן ביעור ולדמיהן ביעור וא"ר פדת מאן תנא

קטפא פירא ר"א וא"ר זירא חזי דמינד ומאבוד

קשריתו קמפא לעלמא את אמרת מאן תנא

קמפא פירא ר"א ואבוך אמר הלכה כר"א

בר ואם איתא לימא ליה כי אמר אבא הלכה

כר"א בד' בסדר מהרות אבל בשאר סדרי

איכא אלא קשיא ההיא משום דקאי רבי

אלעזר כותיה דתנן רבי אלעזר אומר מלמדים

את הקטנה שתמאן בו ומי קאי והא אצרוכי

מצרכינן להו ולא דמיין להדדי אלא משום

דקאי רבי יהודה בן בבא כוותיה ותו ליכא

יוהתנן ר"ע אומר אומרה ברכה רביעית בפני

עצמה ר' אליעזר אומר אומרה בהודאה וא"ר

אלעזר הלכה כר"א א"ר אבא ההוא דאמר

משום רבי חנינא כן גמליאל דתניא רבי עקיבא

אומר אומרה ברכה רביעית בפני עצמה רבי

חנינא בן גמליאל אומר אומרה בהודאה

בל א מיי׳ פ״ז מהל׳ יבום הלט״ו

סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סמג עשין מו טושייע מטייע בחי קעה סעיף יא: בח ב מיי' פייו מהל' בכורים הלט"ז סמג עשין קמא

הנט"ץ סמג עשין קמח טוש"ע יו"ד סי שכה סעיף אז ג' בו ג מיי פיה מהל יבוס הל לופ"ז שם הלט"ז ממג עשין נא טוש"ע אה"ע סי קעא סעי א וסי קעה סעי יאז: ד מיי פו"ב מהל גירושין ד מיי פו"ב מהל גירושין

ם ד מייי פייצ מפלי גירושין הליע מיי מפלי גירושין הליע סיי ז סעיי ג:

בא ה מייי מיל מקי ממון הליצ סמג עשין סו:

בו מייי פייו מפלי איסורי מונה מייי מפלי איסורי מונה מלי איסורי מונה הליע סמג לאון מוג מונה הליע סמג לאון

שיט. סג ז מיי' פ"א מהל' תמידין הל"ב סמג עשין קל: סד ח מיי' פ"ין מהל' שמטה :ויובל הלי"ט

תום' הרא"ש (המשך) שראוין להתחבר ולהעשות

ככר אחד אבל עשה שתי ככרות ונתנז בתנור או בסל עד עכוווו או בסל עו שנשכו זה בזה לא סגי בהכי לת"ק. ולר" אליעזר מהני ובירושלמי פליגי תנאי אית תנוי תני הסל מצרף ואין התנור מצרף ואית תנוי תני תנור מצרף ואין הסל מצרף ומסיק נשכו כאן וכאן מצטרף לא נשכו כאן וכאן אין מצטרף נשכו כאן וכאן אין מצטרף אלמא שייך נשיכה בתנור ובסל א ממא שייך נשיכה בתנורובסל ומסיק באלו עוברין דאפי׳ כעכין לא בעי ה' אליעזר (שכיחא) נשיכה ונראה אע"ג דמהני צירוף סל להתחייב בחלה היכא דלש פחות בחלה היכא דלש פחות מכשיעור. מ"מ לענין מוקף לא מהני צירוף סל דהא ר' אליעזר גופיה הוא דאמר פרק כשם דחלה ניטלת מן הטהור על הטמא כגון דנוטל כדי חלה מעיסה שלא הורמה חלתה מציטה שלא יחדמה אחצות ונותן פחות מכביצה באמצע כדי ליטול מן המוקף. ולמה דוחק לעשות כן יניח אותו כדי חלה בכלי שהעיסה טמאה בתוכו ולא יגע. אלא ודאי לא חשיב מוקף בהכי אע"פ שמצון לחוווייב. ועייל דא שייל להתחייב לא מצרף אלא א״כ נגע ולא אתא ר' אליעזר לאפוקי אלא דלא בעי׳ נשיכה. וכן משמע לישנא דמתני׳ . יקתני העושה עיסתו קבים דקתני העושה עיסתו קבים ונגעו זה בזה פטורין עד שישוכו ר' אליעזר אומר אף הרודה כו' משמע דאתי לאפוקי נשיכה אבל נגיעה בסל בעי. ועי"ל דאפי' אם תמצא בעי. ועי"ל דאפי' אם תמצא בינייכי אם המבא לומר דלענין מוקף מועיל צירוף סל בלא נגיעה לא היה לעשות כן בפרק כשם בטמאה וטהורה דכיון דקפיד בטמאה וטהורה דכיון דקפיד עלייהו שלא יגעו זה בזה אין מועיל צירוף כלי כדמוכח בירושלמי בפ״ב דחלה דאמרינן התם דבר שמקפיד על תערובתו אין הכלי מצרף עיסה טהורה ועיסה טמאה עשו אותו כדבר שמקפיד על תערובתו -טימה מחלה ארל רטימה שויה בעיטה שניה אין לשני מגע אצל הטבל: ושנסקל תרנגול בירושלים כו'. הא דתנן בפ' שור שנגח את הפרה ואחד כל הבהמה לנפילת הבור כו' ולא חשיב להורג את הנפש משום דכיון דתנא חסימה דאתיא שור שור משבת ה״ה הא. והא דתנא התם לכלאים לאו משום כלאים דהנהגה איצטריך דמשור שור משבת נפקא. אלא משוז שוז משבתנפקא. אלא משום כלאים דהרבעה דאתי בהמתך בהמתך משבת: ועל ין כן ארכעים יום. פי' רש" . רמקמי הכי פסול דהוה ליה יין . מגתו אע"ג דאמרי בפ"ק . רתענית גבי ט' באב דבג' ימים ניסוך בעינן מן המובחר וגם יש דינין חלוקים כדאיתא בפרק

בן סורר ומורה: יש להן

. יטיח ולדמיהז שריטיח

ועל היין בן מ' יום. פרש"י דקודם לכן הוי "ן מגתו אע"ג דאמרי׳ בהמוכר פירות (ב"ב דף 11.) יין מגתו אם הביא כשר בן מ' יום לכתחילה נמי יביא אפילו יש הרבה מיין אחר: רש להן ביעור ולדמיהם ביעור. אע"ג דשביעית תופסת דמיה יש חילוק

בביעור בין דמיה לעלמה כדמנן (ה) בפ"ב דשביעית ר' מאיר אומר דמיה מתבערים עד ר"ה אבל הן מתבערין עד הפסח:

וכן העד הש"י שם הען וכן הבית וכן בברייתא פ"ק דכריתות (דף ו.) ש רשב"ג אומר הלרי אינו אלא שרף מעלי הקטף ושרף עלמו נקרא קטף על שם העץ כדאמר הכא דיש בו שביעית ובסמוך נמי אמר דקטפו זהו פריו ולרי ולוט (ברחשית לו) מתרגמינן קטף ולוטא ומה שפירש"י דאינו עושה פירות אלא שרף נוטף ממנו וזהו פריו אינו למאי דמוקי ליה ר׳ זירא בסמוך בקטפא דפירא: ונראה דרש"י פירש כן לשינויה בתרה. גי': ואמר רבי פדת מאן תנא כו'.

ואס תאמר דבפרק קמא דברכות (דף ה:) אמר ליה ר' יוחנן לרבי אלעזר אי משום בני דין גרמא דעשיראה ביר משמע דלרבי אלעזר לא היו לו בנים ויש לומר שאחרי כן נולד לו או היו לו בנים הרבה ומתו מקלתם ואמר ליה רבי יוחנן כך כדי לנחמו: מאן תנא דאמר קטפא פירא ר' אליעזר. ואס מאמר במאי פליגי אי ביעורו והנאתו שוה מאי טעמא דרבנן דאפי' עלים הוו אסירי בשביעית אי לאו דאין הנאתו וביעורו שוה ואי אין הנאתו וביעורו שוה לא אסור בשביעית ואין סברא לומר דפליגי אי הנאתו וביעורו שוה אי לאו ויש לומר דודאי הנאתו וביעורו שוה ולפי שאינו כי אם לחלוחי העץ שרו רבנן דבטל אגב העץ ורבי ליעזר סבר דהנאתו חשיבא והוי פיריעי: ואבוך אמר הלכה כר"א בד'. אע"ג דר' יוסי קאי כוותיה

דבהגחל קמא (ב"ק דף קב.) אית להום דשביעית נוהגת בעלים וח"כ כ"ש קטפא ומשום דרבי יוסי קאי כותיה לא חשיב ליה עם הנך (ב) דטעמא דר' יוסי משום דלא בעי הנאמו וביעורו שוה ולא קיימא לן כוותיה אלא אין שביעית נוהגת בעלים דר׳ יוסי נמי מודה דקטפא לאו פירא

הוא לענין ערלה: [משום דקאי רבי יהודה בן בבא כותיה.

[טשוט דקאי רבי יחורה בן בבא ברוניה.

אמייג דפממני נמי חזר צו רי יהושע

וקאי טומיה ואשיה מני לה בדי וייל דשמא רי

יהושע סבר כרי יוסי דמלריך ג' עונוס במעוברת

ומניקה דפליג ארבי אליעזר ולא הדר ביה אלא

ממה שאמר אני לא שמעמי אלא במולה. ג'י:

>> 1בל קאי. הרימ זיל אמר דלא פריך ועברייתא

אפרייתא משום דה"א דהדר ביה מההיא דמודאה בהודאה

ארימיתא משום דה"א דהדר ביה מההיא דהודאה בהאר בהחלה בהאר בהאר בדהאר בהאר בדהאר בדהא בדהאר בדהא בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהא בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהאר בדהא בדהאר בדה (אחרינא שמע) מרבוחיו אבל השתא דהאמר דהאי

בשיטתיה משמע דלא הדר ביה דאל"כ אכתי תיקשי ותו ליכא לכך פריך שפיר ומי קאי. גי']: ט מפני שצריך לומר הבדלה בחוגן הדעת. הקשה הר״ר יעקנ מאורלינ"ש ונכלליה מכלל דהכי פריך פרק (נ) תפלת השחר

והא

(ברכות דף כט.) אהא דאמר שמואל כל השנה מתפלל הביננו חוץ ממולאי שבת מפני של"ל הבדלה בחונן הדעת ופריך ונכלליה מכלל וי"ל דהתם פריך משום דלא ישנה אדם משום הבדלה מכמו שהוא מתפלל כל השנה [כיון דסבר דכל השנה מתפלל הביננו] אלא יכלול בהביננו והכא קאמר ר' חנינא יי [כיון דס"ל דכל השנה אינו מתפלל הביננו א"כן במולאי יוה"כ מפני טורח תענית לא ישנה מכמו שהוא מתפלל כל השנה כדי שיאמר הבדלה בחונן הדעת:

אומרה ברכה רביעים. להבדלה במולאי שבתות ואינו כוללה בחונן הדעת: **ואמר רבי אלעור הלכה כרבי אליעזר.** בברכות ירושלמי [פ״ה ה״ב]:

דמיהן מתבערין עד ר״ה משמע אבל לא הן: מאן תנא קיטפא פירא ר׳ אליעזר. תימה אי קיטפא הנאתו וביעורו שוה מ״ט דרבנן

ואי הנאתו אחר ביעורו מ״ט דר׳ אליעזר דבעינן דומיא דאכילה שהנאתו וביעורו שוה כדאיתא בהגוזל קמא ובמסכת סוכה דפטרי ואי הנאחו אחר ביעורו מ"ט דר" אריעזר דבעינן דומ"א דאכילה מהנאתו וביעורו שזה כדאיתא בהגוול קמא וכמסכת סוכה דפטר" עצים מדון שביעית משום הנאתו אחר ביעורו וייל דקטף הנאתו וביעורו שזה ואפ"ח כי סטרי ליה רבנן משום דבעל אבה בעץ כיון דלא חשיב ליה פירא: ואביך אמר הלכה כר" אליעזר בארבע. וא"ת לימא בהא הלכה כר" אליעזר משום דקאי ר" יוסי כותיה דקסבר שביעית נוהגת בעצים בהגוול קמא א"כ יש לקטף שביעית וייל דאין זה מטעם קיטפא פירא דמודה ר" יוסי בהעלה. ועוד דבהא אין הלכה כר" יוסי דקיימא לן אין שביעית נוהג בעצים: ואמר ר" אלעזר הלכה כר" אליעזר. פרש"י בברכות ירושלמי איתא ובתלמוד שלנו ליתא. ואיכא דפסיק כותיה פ" אין עומרין ביום טוב שהל להיות אחר השבת ואנן קי"ל השתא כמרגניתא דתקין רב ושמואל ותודיענו כדמסיק התם: מלמדין את הקטנה. בפרק בית שמאי ביבמותי ב' אחין נשואין ב' אחיות יתומות אחת גדולה ואחת קטנה מת בעלה של גדולה ונמלאת זקוקה ליבם בעל הקטנה ודוחה זיקתה נישואי אחותה הקטנה ואוסרתה עליו שאין נישואי קטנה כלום ואם יגרשנה לקטנה בגט

שוב אינו יכול ליבם את הגדולה שאחות גרושתו היא אלא מלמדין את הקטנה שתמאן בו ומיאון עוקר ליבם נישוחין הרחשונים ומותר הגדולה: הרודה ונותן לפל. כגון שהיה לש את עיסתו פחות פחות מחמשת רבעים לפוטרו מן החלה: הסל מלרפן. כשרודן מן התנור: מאי אולמיה דהאי. דחלה מההיא דמיאון דפשטת לה מינה דאמרת ה"נ מסתברא הא שמעינן מההיא דמיאון דבשאר סדרי איכא הלכה כר"ח: ומשני מההיא דמיאון ליכא למשמע מינה דבשאר סדרים איכא דהתם משום דקאי ר' אלעזר כר"א ואיכא למימר משום דמסייע ר' אלעזר לר"א מש"ה הלכה כמותו בהא אבל משום דידיה לחודיה לא: מלמדין את הקטנה. במילתא אחריתי היא בפ׳ ב״ם : ומי האי והא אלרוכי מלרכינו ליה. התם דאמר שמואל בקמייתא הלכה כר"א ובאידך נמי הלכה כר" אלעזר ואמרי׳ לריכא דאי אשמועינן כו׳ אלמא ר׳ אלעזר ור״א לאו חד טעמא קאמרי מדאינטריך לשמואל למימר בתרווייהו הלכה: שממאנין את הקטנות. מבקשין מהן שימאנו כגון הנך דרבי אלעזר ור"א כדי לקיים מלות יבום: ושמשיחין חשה. שהלך בעלה למדינת הים ושמעה עד אחד שמת משיאין אותה מפי לאחר: ושנסקל תרנגול. כדכתיב (שמות כת) והמית חיש או אשה השור יסקל והוא הדין לכל חיה ועוף כדאוקימנא בשור שנגח את הפרה (ב"ק דף נד:) דיליף שור שור משבת אלא שדבר הכתוב בהווה: בן מ׳ יום. ומקמי הכי פסול דה"ל יין מגתו: קטנות דעלמא. ולעולם עדות בן בבא אדר' אלעזר קאי ולא אדר"א וה"ק כל קטנות שיבאו למאן לפנינו כי ההיא דר"א מלמדין אותן למאן: ליתני נשים. שמשיאין נשים ע"פ עד אחד: ונימא מאי נשים נשים דעלמה. כי היכי דאמר מאי קטנות קטנות דעלמא: דוקא קסני. קטנות שתים אחת דר' אלעור ואחת דר׳ אליעזר ואשה דליכא למימר הכי נסבה בלשון יחיד: **וכן אמר ר' אלעור.** אדשמואל קאי. ואמורא הוא והוא ר' אלעזר בן פדת ורבי אלעזר דמיאון תנא הוא והוא ר' אלעזר בן שמוע: הורד והכופר. מין בשמים

הן: קטף. מין אילן ואין עושה פרי אלא שרף (יולא ונוטף מהן) ש וזהו פריו: יש להן שביעים. שלריך להפקירם ואסור לעשות בהן סחורה ולא אמרי׳ עלים בעלמא נינהו ושביעית אינה נוהגת בעלים כדאמרי׳ בלולב הגזול (סוכה דף מ.): ביעור. כשכלה לחיה מן השדה. ואע"ג דים להן שביעית אילטריך למימר יש להן ביעור דים שיש לו שביעית ליאסר בסחורה ומלוגמאי ואין לו ביעור כגון דבר המתקיים בארץ כל ימי החורף שאינו כלה לחיה מן השדה אבל כל דבר שיש לו ביעור יש לו שביעית: וח"ר פדח. בריה דר"ח בן פדת: מחן חנח. להח דקתני יש להן שביעית דקסבר קטפא פירא ר' אליעזר כדאתר לקתן [ע"ב] ר"א אומר המעמיד בשרף הערלה אסור: שריסו קטפא. בשביעים: כר"ה בד'. ותו לא. אלמא בקטפא פירא לא עביד כוותיה לחומרא:

 ל) [יבמות קי.], ב) חלה פ"ב מ"ד פסחים מח: (קדושין מו),
 ג) יבמות קיא:, ד) [עם קיא:], כ) ברכות כז. עדיו' פ"ו מ"ח,ו) נע' מוס' לקמן מח. ד"ה

הגהות הב"ח

(ה) תום' ד"ה יש להן וכו כדמנן בפ" שביעי דמניעימ: (3) ד"ה ואצוך דמניעימ: (3) ד"ה ואצוך וכו' עם הנך מכל מקום טעמא דר' יוסי: (ג) ד"ה מפני וכו' פרק מפלמ מפני וכר פוק שב... השחר נ"ב בדף כט פריך הכי ואסיקנא בקשיא:

מוסף רש"י

שממאנים את הקטנות. קטנה ששמילתה לותה ללחר מיחת לציה, דמדלורייתה לון קידושיה כלום, שהרי קטנה לוינה כת דעת, ולת לותה לל כתה תורה להיות לה כת לחדשה זכחה חודה להיות לה כח לקדשה אלל אלב, שנאמר (דבדים כב) אלל אלב, שנאמר (דבדים כב) את במי נותחי לאיש הזה, ומיהו להקינו לה קדושין להלדיכה מיאון כדי ששאוה ולא מגא לונות, לפיכך אם מיאנה לאחר זמן ואמרה אי אפשי בו, יונאת ומותרת לכל אדם ואינה לריכה הימנו גט, והעיד ר' יהודה בן בבא שפעמים שמלוה על ב"ד ללמדה שתמאן בו, כגון שני אחים נשואין שתי אחיות יתומות, מחים נשוחין שתי מחיות ימותות, אחת גדולה וקדושיה קדושי מורה ואחת קטנה שאין קדושיה אלא מדרבנן, ומת בעלה של גדולה בלא בנים ונפלה לפני גדולה בלא בנים ונפלה לפני במים ומכלאם וקוקה לו מן החורה, וזיקה זו אוכרת אם מחורה, וזיקה זו אוכרת אם החורה, וזיקה שהיה אוכרת אם החורה, וזיקה החורה אוכרת אם החור אם החורה אוכרת אם החורה אוכרת אם החורה החורה החורה החורה החורה החורה להחורה אוכרת החורה להחורה החורה החור במס' יבמות (קט.) מלמדין קטנה זו שתמאן בבעלה ותעקור קטים השתתחן בפעם המפקר קדושיה למפרע ותעשה כל בעילותיה כאלו הן של זנות כדי להתיר את בעלה ליבם את אחותה, דתנן נושאין על האנוסה ועל המפותה, והעיד ר' יהודה בן בבא ביום שנשנית עדיות והלכה כר"ח וברכות כד.). ע"פ עד אחד. שאמר לה מת בעלך עד אחד. שחתר כה תת בענך בתדינת הים (שם). ושנסקל תרנגול. שניקר קדקדו של תינוק במקום שהמוח רופף וניהב את מוחו וסהלוהו כמשפט שנגח את האדם, דכתיב דיסקל וגמרינן בג"ש שור משבת לעשות כל בהמה חיה ועוף כשול (שם ע"פ ב"ק נד:). ועל יין בן מ' יום. שילא מכלל יין מגחו ובל לכלל יין גמור יין מגחו ובל לכלל יין גמור וכל לכלל יין גמור וקרינן ביה נסך שכר (ברבות שם). שקרב בארבע שעות. ומו לל (שם) כשהתחתן שלמה עם בת פרעה ביום חנוכת בית המהדש והכניסה לו כמה מיני התקוש ההפניסה כי כנוה מיני זמר ונער כל הלילה וישן למחרת עד ארבע שעות, כדאיתא בפסיקתא, והיו מפתחות בית המקדש תחת מראשותיו, ועל אותה שעה שנינו על תמיד של שחר שקרב בארבע שעות, ונכנסה אמו והוכיחמו על המעשה הזה (משלי לא א).

תום' הרא"ש

בסדר טהרות. בפ׳ בתרא דע״ז גבי הנהו גנבי בעובדא דנהרדעא ואמר שמואל חמרא שרי ואמרינז כמאז כר' אליעז'

רשרא ר׳ אלעזר אי משום דס״ל כר׳ אליעז׳ דאמר ספק ביאה טהור אי משום דקסבר רוב גנבי ישראל נינהו ובשמעתין קאמר ר׳ דשרא ר' אלעזר אי משום דס"ל כר' אליעזר דאמר ספק ביאה טהור אי משום דקסבר רוב גנבי ישראל נינהו ובשמעחין קאמר ה' אלעזר נמי הלכה כר' אליעזר כר' זתו לא ואי הוה גרס בהיא דספק ביאה ר' אלעזר ניזה א"נ במס' טהרות גבי כל מקום שאתה יכול לרבות ספיקות גרס ר' אלעזר מטהר דכיון דקאי ר' אלעזר כותיה אפשר דהלכה כמותו דכי האי גוונא משנינן לקמן. זכן יש לפרש ההיא דפ' כל הגט דאמר ר' אלעזר שמאל ולילה פסולין ופוסלין והיינו כר' אליעזר דפרק מצוח חליצה. אלא דאיכא תנאי מדק בי לי בי ליינור צומר הרודה נותן לסל וכר. משנה היא במסכה חלה קומה דכם א ליינור אימר הרודה נותן לסל וכר. משנה היא במסכה חלה קומה דכם אל ונורין קאמר רי יהושע בן לו לי שיטוכו ר' אליעזר ומור אף אלא ככרות של בעל הבית שנושכות זו את זו אבל כעכין לא. ואם לא גרס אף במילתיה דר' אליעזר ניחא באלי בעי תרי ציורף סל עם נשיכה. ואי של פרש דת"ק בעי נשיכה בעודו עיסה לפי אליעזר ניחא דאיכא למימר דר' אליעזר בעי תרתי צירוף סל עם נשיכה. ואי גרס אף יש לפרש דת"ק בעי נשיכה בעודו עיסה לפי